

ване следъ това! Какво е станало? Получена ли е пратката, какъ сж го приели ония българчета тамъ, едно писъмце поне! Да видятъ писмото имъ? Или пъкъ по влаковетъ нѣкъде пропадна всичко. Македония, де е Македония? Всѣки день ходѣха на общината и чакаха.

Най-после единъ день дѣдо Станой току откряна вратата, сграбилъ единъ кошъ предъ себе си. Децата изкогнаха напредъ. Когато отдрѣгнаха чулчето, съ което бѣше покритъ, едра шарена пѣстърва като жива замърда предъ очитъ имъ. Всички се опулиха. Дѣдо Ста-

ной едва не изпусна коша. А учителката взе синия пликъ, разпечати го и зачете:

— Поздравъ отъ Охридското езеро, братчета . . .

Но не дочете, защото една малка снимчица, като пеперудка, затреперка надолу. Децата я хванаха, взрѣха се и викнаха:

— Ей го учителя, ураа, и той съ вждица, ураа, вижъ ги малчуганитъ, македончетата, съ потурки! Какво да имъ направимъ, за да ги надвишимъ?

И тѣй единъ мигъ застагнаха съ ококорени очи единъ въ другъ, за да измислятъ какъ да се отплатятъ на своитъ братчета.

Ст. Ц. Даскаловъ

Бранникъ ще посочи на младитъ български
синове истинския пжтъ на народното слу-
жене — апостолския пжтъ на дейцитъ отъ
нашето духовно възраждане и героитъ отъ
Априлското въстание.